

JOZUA 6:6-27

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus!

"Welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial?" U herinnert zich die vraag wel. Zo formuleerde Paulus in 2 Korinte 6 de scherpste tegenstelling die zich volgens hem denken liet: de tegenstelling tussen Christus en Belial. Dat woord "belial" is een woord uit het Oude Testament. Het is daar een woord geweest voor boosheid, slechtheid, gemeenheid, perversie. Tenslotte schijnt het een woord geworden te zijn voor de satan zelf. In elk geval kunnen we de scherpstdenkbare tegenstelling gerust ook zo formuleren: welke overeenstemming is er tussen Christus en satan?

Ik herinner u dààrom aan deze woorden uit 2 Korinte 6, omdat we daarin de les kunnen samenvatten die voor ons te leren valt uit het Schriftdeel dat vandaag voor ons ligt, en waarin ons de verovering van Jericho verhaald wordt. Zeker, dat is een geschiedenis waaruit meer te leren valt. Bijvoorbeeld: hoe vreselijk de verschijning zal zijn van onze Here Jezus Christus, wanneer Hij straks zal wederkomen om de wereld te oordelen. Want de verwoesting van Jericho is het werk geweest van de Engel des HEREN, van dezelfde die wij nu mogen kennen als Gods Zoon, Jezus Christus. Hij is in de geschiedenis van Jericho opgetreden als krijgsheer, als generaal, en Hij heeft in die geschiedenis de krijgstaktiek voorgeschreven. Zó namelijk: de priesters zouden blazen ten teken van gebed en het volk zou tijdens dat gelovig openbaar gebed zwijgen; eerbiedig zwijgen, met de mond dus stijf dicht. Dit viel eerst te leren uit deze geschiedenis: hoe de krijgsheer was, en hoe de voorgeschreven krijgstaktiek was. De val van Jericho zou een werk van Góð zijn, én een werk van de mens. Een werk van Gods Zoon, én een werk van Gods Kerk, van het geloof. "Door het geloof zijn de muren van Jericho ingestort"; Hebreëen 11:30.

Maar nu staat hier het vervolg van die geschiedenis, en daar leren we uit, welke bedoeling God met de verwoesting van Jericho gehad heeft voor het Israël van toen, en in zekere zin ook voor de Kerk van alle tijden. Dat Jericho zou daar komen te liggen als een puinhoop, als een sprekende puinhoop, die dit uitriep: "welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial?" Of: "welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige?" Met die les zou de verovering van Kanaän dus beginnen, namelijk deze: denk aan Jericho! Vergeet niet wie de krijgsheer was! Vergeet niet welke Zijn krijgstaktiek was! Maar vergeet ook niet... -en daarmee vat ik de bedoeling samen van ons Schriftdeel van vandaag- ...vergeet ook niet deze twee dingen:

ten eerste: hoe het krijgsplan is uitgevoerd, en
ten tweede: hoe de krijgswet is bezworen.

Dat zijn de hoofdzaken voor vandaag.

Ten eerste.

Gemeente! Jozua is een man geweest van de daad, van de dadelijke gehoorzaamheid. Van Jozua kunnen we leren dat we God niet op z'n elf-en-dertigst moeten dienen, niet sloom en zuinig. Al op dezelfde dag als waarop de Engel des HEREN aan hem verscheen, heeft Jozua de eerste rondgang rond Jericho laten gebeuren. Vandaar dat die eerste rondgang niet in alle vroegte zal hebben plaatsgehad. Maar de tweede wel! De volgende dag stonden allen vroeg op! En op de zevende dag stonden allen zéér vroeg op! Er staat: bij het kriecken van de dag! Want toen moest er zévenmaal om de stad heengetrokken worden, wat wel veel tijd in beslag genomen zal hebben. Over de betekenis van een en ander heb ik de vorige keer genoeg gezegd. Dat blazen op de ramshoorns door de priesters was een blazen van het gebed, om Israël bij de HERE in gedachtenis te brengen. En het getal "zeven", dat in deze geschiedenis herhaaldelijk voorkomt (zéven priesters, op zéven dagen blazend op zéven hoorns, en op de zévende dag zévenmaal rondgaan!), dat zag op Gods verbond en beloften. Evenals de ark die door de priesters gedragen werd. Zij wordt dan ook wel genoemd "de ark der getuigenis". "Getuigenis" is een naam voor de twee tabletten met de Tien Woorden erop. Ook wordt de ark wel genoemd "de ark van het verbond". En zolang Israël om de stad heentrok was het geluid dat de

priesters op hun hoorns voortbrachten, stotend, dat wil zeggen: stimulerend, dringend, smekend: "Toe HERE, toe!" Maar toen er in het geheel 13 rondgangen (6+7) waren gemaakt, toen mochten de priesters met hun hoorns een langgerekt geluid laten horen. Langgerekt: rustig, bedaard, aanhoudend, triomfantelijk, omdat de beloofde overwinning nu metterdaad geschonken werd. En toen was ook het ogenblik aangebroken waarop de Israëlieten hun eerbiedig stilzwijgen mochten verbreken en hun stem met luid gejuich mochten laten horen. Toen is Jericho's stadsmuur onder het schudden van Gods hand bezweken. Maar nu loop ik eigenlijk een beetje te snel op de gebeurtenissen vooruit.

Tijdens die zeven dagen heeft Jozua natuurlijk ruimschoots de gelegenheid gehad om met de Israëlieten over allerlei belangrijke zaken te spreken. Over de opdracht om Jericho met de ban te slaan, en wel met een zeer bijzondere ban. Want dit zou de ban zijn die op alle steden en dorpen van het land Kanaän zou moeten worden toegepast, namelijk deze: dat Israël daarvan alle inwoners zou moeten verdrijven of doden. Daarover heeft God al met Abraham gesproken. God zou nog wachten tot de ongerechtigheid van de Kanaänieten vol geworden was; Genesis 15. En daarop heeft vervolgens ook Mozes gewezen; Deuteronomium 7 en 9. Hij heeft Israël uitdrukkelijk geboden aan geen enkele Kanaäniet genade te bewijzen. Geen pardon, voor niemand! Dat was echter nog maar de algemene ban. Maar op Jericho zou de absolute, de volstreckte ban moeten worden toegepast. Daarvoor zouden zelfs de dieren niet mogen worden gespaard. Daarvan zou Israël zich niets, bijvoorbeeld geen stoel of tafel of kleed, mogen toeëigenen. Alles zou verbrand moeten worden. Alleen de dingen die van metaal waren, dus van goud of zilver, koper of ijzer, die zouden mogen worden gespaard, maar die zouden dan heilig zijn, dat wil zeggen: aan de HERE gewijd, en die zouden dan in de tabernakel aan de schat van de HERE die daar al lag sinds de nederlaag van de Mideanieten, moeten worden toegevoegd.

Ik zeg nogmaals: gedurende die zeven dagen heeft Jozua natuurlijk ruimschoots de tijd gehad om dit uitdrukkelijke gebod van God inzake de absolute ban over Jericho bij Israël op het hart te binden. Evengoed als hij toen zijn instructies inzake Rachab en haar bloedverwanten heeft kunnen geven. Maar toen is dan tenslotte toch het moment aangebroken, waarop Jozua heeft mogen spreken tot de Israëlieten: "Juich! Want de HERE heeft de stad aan u gegeven!" En toen heeft de HERE Zijn belofte metterdaad vervuld. Hij verhoorde Israëls aanhoudende gebeden van zeven dagen lang; Israëls voortdurende beroep op Gods verbond en belofte. Ze hebben precies op elkaar gepast: Gods béloven en Israëls géloven. Ze vormden een eenheid, zodat Hebréeën 11 later gerust een deel voor het geheel kon nemen en zeggen: "Door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen, nadat men er gedurende zeven dagen omheengetrokken was."

Hoe Rachab en de familieleden die ze bij zich in huis genomen had, aan een ongeluk ontkomen zijn toen de muur waarmee Rachabs huis in nauw verband gestaan heeft, instortte, weten we niet. Maar geen ding is voor God onmogelijk. Het rode koord zal in elk geval zijn dienst gedaan hebben, zodat de twee verspieders het huis van Rachab in het oog konden houden, en het gelijk konden binnengaan. Maar op bevel van Jozua hebben zij haar en haar familieleden niet onmiddellijk in de legerplaats van Israël mogen binnenleiden. Begrijpelijk! Iedereen die enigszins bekend is met Gods voorschriften inzake de reinheid van Israëls legerplaats, die destijds via Mozes gegeven waren, zal dit onmiddellijk begrijpen. Binnen de legerplaats der heiligen, dat wil zeggen: de apart gezetten, mochten zelfs geen Israëlitische melaatsen verkeren! Dat waren symbolische doden. Ook mochten Israëlitische soldaten die uit de oorlog terugkeerden -dus na contact met de dood- beslist niet gelijk de legerplaats binnengaan, maar zelfs zij moesten zeven dagen lang buiten blijven en zich laten reinigen. Israëls legerplaats was immers heilig? Dus dan hebben Rachel en haar familieleden stellig ook in zo'n soort quarantaine moeten wachten. Want al waren zij dan door Gods ondoorgrondelijke en vrijmachtige welbehagen ontkomen aan het verschrikkelijke vonnis dat aan heel Kanaän moest worden voltrokken, zij moesten toch voorlopig buiten blijven. Waarom? Ze waren immers afkomstig uit Kanaän! Zó bloedig ernstig heeft Jozua Gods bevel in acht genomen, zelfs tegenover Rachab, een van de stammoeders van Christus. Määr... géén gemeenschap met kanaänitisme! Met die vreselijke onzedelijkheid en gemeenheid waaraan God zelf al begonnen was een eind te maken toen Hij Sodom, het gruwelijke Sodom, omkeerde. Dààrmee mocht Israël zich absoluut niet bemoeien! De christenheid van onze dagen moest daar eens wat meer aan denken! Of anders moest zij eens ter harte nemen wat de apostel Paulus geschreven heeft in 2 Korinte 6: "Welke overeenstemming is er tussen Christus en

Belial? of welk deel heeft een gelovige samen met een ongelovige?" Zo eerlijk en trouw heeft Jozua het krijgsplan dat hem voorgeschreven was, ook metterdaad uitgevoerd.

Dit wat het eerste deel van onze tekst aangaat.
Dan krijgen we nu nog deel twee.

Gemeente! Hoe nauw en hoe trouw die Jozua het genomen heeft met de opdracht om dat Jericho, die eerste stad van Kanaän, tot een voorbeeld te stellen van Gods rechtvaardig oordeel over alle, àlle kanaänitische goddeloosheid en slechtheid, wordt ons tot slot nog verhaald in de volgende oorlogswet die Jozua toen heeft bezworen. Jozua heeft namelijk deze eed uitgesproken: "Vervloekt bij de HERE zij de man die het waagt deze stad Jericho te herbouwen; ten koste van zijn oudste zal hij haar funderen, ten koste van zijn jongste haar poortdeuren plaatsen."

Ik zei daareven dat Jozua door deze eed Gods oorlogswet heeft bezworen. Dat bedoel ik zo. Bedenken we nog eens goed wat er gebeurd was, en wat er nog zou moeten gebeuren. Nu had de HERE dus op een zeer wonderlijke manier de stad Jericho in Israëls macht gegeven en daardoor die stad gesteld tot een duidelijk bewijs van Zijn garantie, waarop Israël in de toekomst staat zou mogen maken bij het verder binnentrekken van Kanaän. Namelijk deze garantie: "Zo geef Ik u ook de rest!". Maar dan zou Israël zich van zijn kant ook trouw aan de gemaakte afspraken moeten houden, en dan zou dat vooral betekenen: nooit gemeenschap met Kanaän! Wèg met Kanaäns goden en godinnen! Wèg met Kanaäns gruwelijke zeden en levenswijzen! Onze kinderen trouwen nóóit met Kanaäns kinderen! Enzovoorts, enzovoorts. Om het Israël van de toekomst daaraan voortdurend te herinneren, heeft Jozua, onder bedreiging van Gods vloek, verboden Jericho ooit weer te herbouwen. Let wel: Jericho weer als stàd te herbouwen! Men zou daar wel mogen wonen, en daar hebben later dan ook Israëlieten gewoond. De streek waarin Jericho lag is bij de verdeling van het land aan de stam Benjamin toegewezen, en de Benjaminiten hebben daar dan ook gewoond. Zij hebben daar eerst huizen moeten bouwen, want wil je wonen, dan moet je eerst bouwen! Maar eeuwenlang zijn de muren van Jericho daar ónopgebouwd blijven liggen. Een stad heeft men van Jericho inderdaad eeuwenlang niet gemaakt; wel een woonoord zonder muren en poorten, maar geen stad. Pas in de tijd van Achab is er iemand geweest die het stoute stuk bestaan heeft de muren van Jericho weer op te bouwen, dus van Jericho toch weer een stad te maken. Maar 1 Kon. 16:34 deelt ons mee dat het trotseren van Jozua's vloek die man is komen te staan op het verlies van zijn oudste en van zijn jongste zoon. Het was een zekere Hiël. Maar die man was dan ook afkomstig uit het beruchte Bethel, en het had dan ook plaats tijdens de niet minder beruchte koning Achab. Toen heeft men Jozua durven negeren, maar men heeft het geweten!

Jozua heeft zijn vloek bedoeld als een prediking van de antithese, de tegenstelling tussen geloof en ongelooft. Hij heeft het bedoeld als oproep om tot in verre geslachten door te geven dat men zich toch van alle kanaänitisme afzijdig zou houden. En ik moet weer zeggen: begreep onze tegenwoordige christenheid de les van Jozua 6 maar beter! Kanaän, Sodom en Gomorra, ze komen zichtbaar en tastbaar op ons af in onze tijd van slechtheid! Wàt een gelegenheid om daarop eens het licht te laten vallen van Jozua 6, inplaats dat men deze geschiedenis in het periodiek "Cahiers voor de gemeenten" naar de fabeltjeskrant verwijst! Om er eens op te wijzen dat diezelfde Engel des HEREN die aan Jozua verscheen als Vorst van de strijdkrachten Gods, later wel op aarde is gekomen als nederige knecht des HEREN, als kind in de kribbe, en als man van smarten aan het kruis, maar dat Hij stràks zal wederkomen als in de dagen van Jozua: als krijgsman, als krijgsheer, als generaal! Op die oordeelsdag gaat het aan, broeders en zusters! En daarvan is de strijd van Israël tegen het kanaänitisme, tegen de Kanaänieten, nog maar een schaduw geweest! Is Jericho's geschiedenis nog maar een voorspel geweest! Maar een duidelijk voorspel! De melodie kwam daarin al goed uit! Deze melodie: "welke overeenstemming is er tussen Christus en Belial?"

Hoe ernstig God dat meent kunt u lezen in het vervolg van Jozua 6, namelijk in Jozua 7; de geschiedenis van Achan. Toen al iemand die Gods ban over Jericho heeft durven trotseren. Maar een steenhoop werd zijn graf; een graf voor hem, voor zijn zonen en voor zijn dochters. Hoe moet God dan wel niet over onze voormalige christenheid denken? Ook bij ons is het heidendom gespaard en

onbestraft gelaten, te beginnen op de studeerkamers! En wat denkt u van onze moraal? God is wel barmhartig; Hij kan zelfs over vervloekte Kanaänieten zoals Rachab en haar bloedverwanten uit vrijmachtige genade Zijn pertinente en absolute ban opheffen; Zijn ban over Jericho, dat voorbeeld van Gods toorn over de uiterste zonde, het uiterste kwaad, opheffen. Want God is wel barmhartig, maar Hij is ook rechtvaardig! Laat u daarom waarschuwen:

GEEN GEMEENSCHAP TUSSEN CHRISTUS EN BELIAL!

AMEN.

---

lezen: 2 Korinte 6:14-7:1

zingen: psalm 103:5
psalm 1:1
psalm 119:12,13,14
psalm 68:12

10 januari 1971.